

ဆုဂ္ဂဟိ

ခလုတ်တိုက်ရင်လည်း

ဆက်လျှောက်ပါချစ်သူ

လို : ချစ် : ဝတ္ထု သစ်

တောရသည် ပီကလေးဝါးရင်း ကက်ရှ်ရှာစားပွဲက
ဆုံလည်ထိုင်ခုံမှာ အေးအေးလူလူ ထိုင် လျက်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတဲ့ ယော
ကျားလေး၊ မိန်းကလေးတို့ ကို ကြည့်နေမိသည်။ ။

စနေနေ့မို့ ဒီနေ့ ပလာဇာမှာ လူစည်ကားနေသည်။ ။ တတိယထပ်က
သော်ဇင်တို့ ရဲ့ ဖိနပ်ဆိုင် ဟာအတော်လေး နာမည်ကြီးတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်
မို့ မိန်းကလေးတတွေ အကြိုက်တွေ့ကြတာ အမှန်။ နိုင်ငံခြားဖြစ် ဖိနပ်
မျိုးစုံ၊ ဒီဇိုင်းတွေ စုံအောင်ရှိသည်။ ။

ယောကျားလေးတွေအတွက် ဝေါလ်ကင်းရှူး၊ ဘွတ်ရှူး၊
လယ်သာရှူးတွေ အမျိုးမျိုး ရှိပေမယ့် မိန်းကလေး ဖိနပ်ကပိုများ တာမို့
ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတာလည်း မိန်းကလေး ဦးရေက ပိုများ တာ ‘တောရ’ သ
တိထားမိသည်။ ။

မှန်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ၌ လေးဖက်လေးတန်မှာ ရှိုးပြထားတဲ့ ဖိနပ်တွေ
အပြည့်။

ယူချစီးကြည့်လိုက်။ မှန်ရှေ့လျှောက်ကြည့်လိုက်လုပ်ရင်း စိတ်တိုင်း
ကျ ရွေးဝယ်ကြသည်။ ။

တောရအကြည့်က ဆိုင်တွင်းသို့ အဖော်မပါ တစ်ယောက်ထဲ
ကြော့ကြော့မတ်မတ် ဝင်လာတဲ့ မိန်းကလေးဆီ ဖျပ်ခနဲ ရောက်သွားမိ
သည်။ ။

သူမက ထမီစကဒ် အရှည်တစ်ဖြောင့်တည်း အတိန်ပြာရောင် လေးနှင့် အပေါ်က ရှပ်အင်္ကျီပုံစံ လက်ပြတ်အပြာပေါ် အဖြူစင်းသေး သေးလေးကို ချပ်ယပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အများ ထဲ၌ သူမဟန်မူယာ လေးက တမူ ထူးခြားနေပါသည်။ ။ ခါးထိရောက်တဲ့ ဆံပင်နက်နက်စင်း စင်း ဖြောင့်ဖြောင့် အိအိတို့ ကို နှစ်ဖက်ခွဲချည်ထားသည်။ ။

အဲလို ဆံပင်လေး နှစ်ဖက်ခွဲချည်ထားတဲ့ ပုံကပင်သူမမျက်နှာလေး ကို ကလေးဆန်ဆန် ချစ်စဖွယ် ကောင်းနေစေတာဟု တောရ ထင်သည်။ ။

သူမက နှုတ်ခမ်းအလျားကျယ်ပြီး အပေါ်နှုတ်ခမ်း ရောအောက်နှု တ်ခမ်းပါ ထူထူဖောင်း ဖောင်းလေး ဖြစ်ပြီး စူစူထော်ထော် ပုံလေးပင် ပေါက်၏။

မျက်ခုံလေးက မဲနက်ထူတန်းသည်။ ။ ကျက်သရေ ရှိတဲ့ မျက်နှာလေး ပါ။ သွယ်လျတာလည်း မဟုတ်၊ ဖောင်းပြည့်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ အနေ တော် ကြည့်ကောင်းရုံလေးပါ။ တောရက တခဏ စိုက်ငေးကြည့်နေမိ ၏။

သူမက တောရရှိရာ ကက်ရှိရှာစားပွဲနားဖက် အခြမ်းက ရှူးပုံစံ ခဲတံ ဒေါက်ကလေးပါတဲ့ ပုလဲရောင်လေးကို ချစီးကြည့်သည်။ ။ သူမ နဂိုစီး လာတာလည်း ခွာချွန်ဖိနပ်အမြင့်လေးပါ။ အသား ရောင်လေးဖြစ်ပြီး အ နည်းငယ် ဟောင်းနေပြီ။

ပုလဲရောင်ကို စီးကြည့်ပြီးတာနှင့် ပြန်ချွတ်လိုက်၏။ ကြိုက်ပုံမပေါ်၊ နောက်ကတန်းက ဟပ်ရှူး နက်ပြာလေးကို ချစီးပြန်၏။ ဖိနပ်က ခရစ်စ တယ်လေးတွေလည်း ပါတော့ သူမခြေဖမိုး ဖွေးဖွေး နုနုလေးပေါ်မှာ အ ထင်းသား။ သူမက နှစ်ဖက်စလုံးစီးပြီး စကဒ်လေး ဖွဖွမ, လျက် မှန်ရှေ့

ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်၏။ ဘေးဘီကို သတိမထား၊ ဂရုမစိုက်တဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဟန်ပန်၊ တတောက်တောက်နှင့် လျှောက်ကြည့်နေပုံလေးမှာ ချစ်စရာ။

တောရ နှုတ်ခမ်းလေးမှာ အလိုလိုပြီးစစ ဖြစ်နေရ၏။ သူမက ဆတ်ကနဲ ဒီဖက်လှည့်လိုက် တာမို့ တောရကို ဗြုန်းဆို မြင်သွားပါသည် ။

တောရက မချို့မချဉ် မျက်နှာလေးကို ချက်ချင်း ပြန်တည်လိုက်၏။ သူမက ခပ်တင်းတင်း လေးကြည့်နေရင်း

“ဒီပုံထဲ တခြားဘာကာလာရှိသေးလဲ”

သူ့ကို ရုတ်တရက် မေးလျှင် သူမဖြေတတ်။

“ဟေ့ . . . တစ်ယောက်ယောက် ဒီဖက်မှာ လာပြပေးလိုက်ဦး”

အရောင်းစာရေး ကောင်မလေးတွေကို သူလှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။ သို့သော် ချက်ချင်း ဘယ်သူမှ ရောက်မလာ။ လူကျနေချိန်မို့ သူလူသူပြပေးရှင်းပြပေးနေချိန် မဟုတ်လား။ ဝန်ထမ်းအပိုမရှိ။

“အခု စီးတဲ့ နက်ပြာလေး မင်းနဲ့ လိုက်သားပဲ”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မက ရှန်ပိန်ရောင် လိုချင်တာ၊ မင်္ဂလာဆောင်မှ ဝတ်မဲ့အင်္ကျီက ရှန်ပိန် ရောင်လေးဆိုတော့လေ”

“ဪ . . . မင်းက မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာ ”

တောရ နေရင်းထိုင်ရင်း ကောင်မလေးကို နှမြောဝန်တိုစွာ ရေရွတ်မိ၏။

“အောင်မာ၊ ကျွန်မ ဆောင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်က အစ်မကြီးပါနော်၊ သိလည်း မသိဘဲနဲ့ ”

“အေးဗျာ၊ မသိဘဲနဲ့ စပ်စုမိတယ်”

“ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင်ဝန်ထမ်းတွေက တစ်ယောက်မှ လည်း ရောက်မလာပါလား၊ ရှင်ကလည်း ကိုယ့်ဆိုင်မှာ ဘာပစ္စည်း ဘာကာလာရှိလို့ ရှိမှန်း မသိတဲ့ လူ”

တောရက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် . . .

“အဟဲ . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကျွန်တော့်ဆိုင်၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းဆိုင်ပါ၊ ဟိုမှာ ပြန်လာပါပြီ။ သူ့ကို မေးကြည့်ရင်တော့ သိရင် သိလိမ့်မယ်၊ သော်ဇင်ရာ လာစမ်းပါဦး၊ ဒီမှာ ကတ်စတာမာက ရှန်ပိန် လိုချင်လို့ တဲ့ ”

“ဘာ . . . ရှန်ပိန်”

“ဪ . . . ရှန်ပိန်ရောင်ဆိုမှ . . . ရှင်ကလည်း ”

တောရက မျက်စောင်းထိုးရင်း ဒီဖက်က ဆိုင်ရှင်ဆိုသူကို မော့အကြည့် . . .

“ဟယ် . . . ကိုသော်”

“မဒီပါလား၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

“တစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ ဒါကိုသော်တို့ ဆိုင်မှန်းမဒီမသိပါလား၊ ခါတိုင်း ဒီမှာ အစ်မကြီးတွေ ပဲ ထိုင်တတ်တာ”

“ကိုသော့် အစ်မတွေလေ”

“ဟုတ်လား”

“တောရ”

သူမက နားမရှင်းတာမို့ ပြန်မေးသည် ။

“တောရ”

“ တဲ့ ”

“ဟင် . . . နာမည်ကလည်း ”

“ဘာလို့ လဲ၊ မကောင်းဘူးလား”

တောရက မျက်ခုံးပင့်ကာ မေးတော့ မဒီက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြ၏။

“သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေက အကုန် ‘ရ’ တာချည်းပဲ၊ မိုးရ . . . ဟိုးရ . . . တောရ တဲ့ ၊ သူ့အဖေက ဦးစံရ”

“ဟာ . . . မင်းကလည်း တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံး မိတ်ဆက်ပေး တော့မယ် ထင်တယ်”

တောရက ရယ်သံနှင့်ဆို၏။

“နာမည်ဆင်တာ ပြောတာပါ၊ မဒီက နွေမဒီတဲ့ ၊ မဒီကျွန်တော်နဲ့ တောရက ဆယ်တန်း ကျူရှင်မှာ ခင်တာ၊ အခု ဒီကောင်က သရီး ဒီပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ တော်လိုက်တာ၊ မဒီတို့ ကျတော့ ရိုးရိုးပဲ”

“ဗျာ . . . ရိုးရိုးကျတယ်”

“ဟွန်း . . . ရိုးရိုး အောင်တာပါနော်”

ကောင်မလေးက စကားပြောတိုင်း မျက်စောင်းလေး ဝင့်ကခနဲ ရွယ်တတ်တာ တစ်မျိုး ထူးဆန်းနေသည် ။ တောရသူမကို ကြည့်ရင်း ပျော်သလိုလို ခံစားမိသည် ။

“အေး . . . ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရိုးရိုးအောင်လည်း မုန့်ကျွေးရမှာ ပဲ၊ မဒီ

ကျွန်တော်တို့ ကို ဘာမှ မကျွေးရသေးဘူးလေ”

“ရပါတယ် . . . ကျွေးမှာ ပါ”

“ဒါဆို အောက်ထပ်ကဆိုင်မှာ ကော်ဖီလိုက်သောက်မယ်”

“ရှင်တို့ သဘောပါပဲ”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဆိုင်က ဘယ်သူ စောင့်မှာ လဲ”

တောရက မေးလိုက်သည်။ ။

“ရတယ်၊ ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ ဘေးဆိုင်က ဘော်ဒါတစ်ယောက် ခေါ်လိုက်မယ်၊ မဒီကြိုက်တဲ့ ဖိနပ် ရွေးဦးလေ၊ အရင်းတိုင်း လျှော့ပေးမှာ ပါ”

တောရကို ဖြေရင်း သော်ဇင်က မဒီကိုပါ မျက်နှာလုပ်သည်။ ။ သူ့အရင်းအတိုင်း ရောင်းပေး မယ်ဆိုတာ တောရတော့ သိပ်မထင်၊ အစကတည်းက ခေါက်ချိုးအမြတ် တင်ထားတာမို့ နည်းနည်းလျှော့လည်း မြတ်ဦးမှာ ပါ။

သော်ဇင်က ဘေးခန်းဆိုင်ကို လှစ်ကနဲ ဝင်သွားပါသည်။ ။ နွေမဒီနှင့် တောရတို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ ။

သော်ဇင် ကြားခံရှိနေတော့ မဒီနှင့် သိကျွမ်းခွင့်ရသွားပြီ မဟုတ်လား၊ တောရသည် ထိုအခြေ အနေလေးကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျေနပ်သွားသည်။ ။ တကယ်တော့ အခုအချိန်မှာ ရည်းစားထားဖို့ လည်း မရည်ရွယ်ပါ။ သူ့မှာ ဘဝရည်မှန်းချက်တွေ အများကြီးပဲ ရှိနေသည် မဟုတ်လား။

အရင်ဦးဆုံး မိဘကျေးဇူးဆပ်ရမည်။

မိဘဆိုပေမယ့် သူ့မှာ အဖေ ဦးစံရပဲ ရှိတော့တာပါ။ အမေက သူ့အစ်

ကို ဟိုးရ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ နှစ်ကပဲ ဆုံးသွားတာ။

အဲဒီတုန်းက တောရက ရှစ်တန်း။

နွေမဒီရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငေးရင်း တောရက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိ
က်မိသည် ။ မဒီက ချစ်စရာကောင်းတာ အမှန်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝမှာ ဒီအချိန် ဒီအရွယ်မှာ ချစ်သူမရှာသင့်ဘူးဆိုတာ
သူ နားလည်သည် ။ ချစ်သူထားဖို့ အချိန်သိပ်စောနေသည် ။

ဒါပေမဲ့ မဒီရဲ့ မျက်နှာဝန်းလေး ပင့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ လူပျိုပေါ
က်လေး တောရ ရင်ခုန်မြန်ချင်တာလည်း အမှန်ပါ။ မိန်းကလေးတစ်ဦး
နှင့် ပတ်သက်၍ သူ ပထမဦးဆုံး စိတ်လှုပ်ရှား မိတာတော့ ဝန်ခံပါသည်
။

သော်ဇင် ပြန်ရောက်လာတော့ မဒီ ဝယ်တဲ့ ဖိနပ်ကို သူတို့ က ဝိုင်းဝ
န်း ရွေးချယ် အကြံပေးရ၏။

ထို့နောက် စကားတပြောပြောဖြင့် အောက်ထပ်က ကော်ဖီဆိုင်လေး
မှာ ဆင်းထိုင်ကြသည် ။ စားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း နွေမဒီရဲ့ မျက်လွှာပင့်အကြ
ည့်မှာ ရင်ထဲ နွေးရသူက တောရပါ။ သော်ဇင်ကတော့ ပြုံးစိစိနှင့် စကား
တွေ ရေပက်မဝင်အောင် တောက်လျှောက် ပြောနေသည် ။

အကြည့်ချင်း ဖလှယ်ရင်း ပီတိ ဖြာနေသူနှစ်ယောက်မှာ တော့ တိတ်
တဆိတ်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲကွ . . . မင်းနဲ့ ဘယ်လို သိနေတာလဲ”

နွေမဒီက အစ်မဖြစ်သူရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာကို တောရတို့ အိမ်သို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာပေးပြီး ဖိတ်သဖြင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ မိုးရက သူမကို မြင်သွားခဲ့သည်။ ။

“သော်ဇင့်သူငယ်ချင်းပါ”

“မင်းနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ၊ ကောင်မလေးက အရမ်းမိုက်တယ်”

မိုးရ ပြောပုံက ပြုံးစိစိ။ မဒီပြန်သွားတာနှင့် သူ့နားရောက် လာပြီး မဒီအကြောင်း စပ်စုသည်။ ။

“သိတာ မကြာသေးပါဘူး”

“အဲဒီ မင်္ဂလာဆောင် မင်းသွားမှာ လား”

“သော်ဇင့်ကို မေးကြည့်ရဦးမယ်”

“မေးမနေနဲ့ သွားလိုက်၊ ငါ့ကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးပါ တောရရာ၊ ကောင်မလေးက မင်းကို မခိုတရိုလေး ကြည့်တာ ငါမြင်ပါတယ်။ မင်းက အခုမှ ကလေးပဲ ရှိသေးတာ၊ ဘာဘာညာညာတွေ စိတ်မကူးနဲ့ ဦးဟေ့ကောင်၊ မင်းဘဝ ရှေ့ရေးကို ဦးစားပေး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒက်ဒီက မင်းကိုသား အရင်းလိုပဲ ပြုစုပျိုးထောင်ထားရတာ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

တောရက ခေါင်းငုံ့လျက် ခပ်တိမ်တိမ်ဖြေသည် ။ ဒီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က သူဟာ မွေးစားသား ဖြစ်ကြောင်း အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြတတ်သည် ။ သူ့ဘဝသူ မမေ့အောင် တွန်းအားပေးတာပဲဟု နားလည်သဘော ပေါက်စွာ ဖြေသိမ့်ရသည် ။ အဖေကတော့ တောရကို ဘယ်တုန်းကမှ မွေးစားသားဟု မသုံးနှုန်း မရေရွတ်ဖူးပါ။

အခုမှ သိရတဲ့ သူတွေကို သားသုံးယောက်ရှိကြောင်းသာ ထုတ်ဖော် မိတ်ဆက်တတ်သည် ။ သူ့ကို မိုးရတို့ နှင့် မခွဲခြားပါ။ အဖေဆက်ဆံရေးက သူ့အပေါ် သားအရင်းအချာ တစ်ယောက်လိုပဲ အမြဲ တမ်း ရှိခဲ့တာမို့ တစ်ခါတစ်ခါ သူဟာ မွေးစားသားဆိုတာပင် မေ့နေသည် ။ ဒါပေမဲ့ မိုးရတို့ အတွက်တော့ သူဟာ ဘယ်တော့မှ ညီအရင်းမဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ နားလည်မိသည် ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုမိုးရနှင့် ကိုဟိုးရ ဘောလုံးကန်ရင် သူဝင်ပါလို့ မရ။ ဘေးကနေသာ ရပ်ကြည့်ရသည် ။ နံဘေးက မြောင်းထဲ ဘောလုံးကျရင် သွားကောက်ပေးရသည် ။ အတူတူ ဝင်ကစားဖို့ အခွင့်အရေး သူ့မှာ မရှိခဲ့ပါ။

ထမင်းစားပွဲမှာ အတူထိုင်ကြရင်လည်း မိုးရနှင့် ဟိုးရက ဟင်းခွက် ကောင်းကောင်း တွေကို သူတို့ အနားသို့ ယူထားတတ်သည် ။ သူတို့ မစားချင်တဲ့ ဟင်းမှ တောရစားရသည် ။

အဝတ်အစားကို သားအရင်းတွေနှင့် တန်းတူညီမျှ ဝယ်ဆင်သော်လည်း မိုးရနှင့် ဟိုးရ ရွေးပြီးမှ သူတို့ မကြိုက်တဲ့ အရောင်ကိုမှ တောရက ဝတ်ရသည် ။ သူဟာ နောက်မှ ရောက်လာသော အပြင်က သူစိမ်း ဆိုတာ ငယ်ဘဝကထဲက နာနာကျည်းကျည်း ဒဏ်ရာတစ်ခု ရင်ထဲ ရနေခဲ့

တာ အမှန်။

အဖေက သူတို့ ကို ညီအစ်ကိုရင်းလို ဘယ်လောက်ပဲ စည်းလုံးညီညွတ်မျှတစေချင်ပေမယ့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ ခွဲခြားမှုကို သူ ခါးစည်းခံခဲ့ရသည် ။

ဘာလေးမဆို သူ့အပေါ် မသိမသာ အနိုင်ယူတတ်တာ တောရအဖို့ ရိုးနေပါပြီ။ သူ့ပုံစံကလည်း ခေါက်ရိုးကျိုးပြီး အသားသေနေပါပြီ။ ဘယ်ကိစ္စမှာ မဆို မိုးရနှင့် ဟိုးရကို ဦးစားပေးရမည် ဆိုတာ သူကောင်းကောင်း နားလည်ထားသည် ။ သို့သော်လည်း အခုလို အရွယ်ရောက် လာပြီးမှ မိန်းကလေး ကိစ္စ ပြောဆိုစွက်ဖက်ခဲ့ရတာကတော့ ဒါဟာ ပထမဆုံးပါ။

“အေး . . . သိရင် မင်းကောင်းကောင်း နေ၊ ဒက်ဒီကျေးဇူးကို အရင်ဆုံးဆပ်ဖို့ စဉ်းစား၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးရသည် သင်္ချာမေဂျာနှင့် ကျောင်းပြီးသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း အခုထိ ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်သေး။ ဒက်ဒီဟာ ခုချိန်ထိ ရုံးဝန်ထမ်းဘဝနှင့်ပဲ ရှိသေးသည် ။ တကယ်ဆို သားအကြီးပီပီ မိုးရက အရင်ကျေးဇူးဆပ်သင့်တာ မဟုတ်ဘူး လား။

သို့သော် တောရ ဘာမှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။ မိုးရကို သွားပြောလိုက်ရင် သူ့ကို ဆရာ လုပ်ရပါ့မလားဆိုပြီး ဒေါသနှင့် ပေါက်ကွဲမှာ သိနေလို့ ပါ။

အစ်ကိုတွေနှင့် ပတ်သက်ရင် စကားနည်း ရန်စဲမှုကိုပဲ သူလက်ကိုင်ထားသည် ။ သည်းခံခြင်း တရားကိုပဲ ရင်ဝယ်ပိုက်ထားသည် ။ စောဒကလည်း မတက်ဝံ့ပါ။

“နေစမ်းပါဦး . . . မင်းကရော သူ့ကို ကြိုက်နေပြီလား”

“ဗျာ . . . မကြိုက်ပါဘူး”

တောရ ကဗျာကယာ ခေါင်းယမ်းသည် ။ မိုးရ မျက်နှာက
ပြုံးသွားပြီး . . .

“အေး၊ မကြိုက်ရင် ပြီးရော၊ မင်းပြောတာနော်၊ မင်းစကားမှတ်ထား၊
ငါ့သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ မင်းအလုပ်က ငါနဲ့ မဒီကို မိတ်ဆက်ပေးရမ
ယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

တောရသည် မိုးရကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်မိပါသည် ။

အ စ ကိုမိုးရ မှာ တွဲနေ၊ ပတ်သက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ
တစ်ပုံကြီးပါ။ အိမ်က ဖုန်းကို သူ့အများ ဆုံး သုံးစွဲတာ၊ သူနှုတ်က ရည်း
စားစကားဆိုတာ အကြိမ်ကြိမ် ပြောနေကျ။ ခုချက်ချင်း နွေမဒီဖက် မြား
ဦးလှည့်တာ မလွန်လွန်းဘူးလား။

“ဘာကြည့်တာလဲ တောရ၊ မင်းက ဒါလေးတောင် မလုပ်ပေးချင်ဘူး
လား၊ မိတ်ဆက်ပေးရုံ လေးပါ၊ ပြီးရင် ငါ့ဘာသာ ဆက်လုပ်ရှားမှာ ပါ”

“မဒီက သော်ဇင်တို့ နဲ့ ခင်တယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုမိုးရက အပျော်သွားတဲ့ရင် ကျွန်တော် မျက်နှာပျက်ရမှာ ပေါ့”

“အောင်မာ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကွာ”

မိုးရက သူ့ဇက်ပိုးကို တစ်ချက် အုပ်လိုက်၏။ တောရမျက်နှာပျက်ပျက်
ကံနှင့် နောက်ဆုတ် သည် ။ မိုးရက လက်သန်ပြောင်သည် မဟုတ်လား။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ထစ်ကနဲဆို လက်ပါပြီးသား၊ အရမ်းမြန်သည် ။

“အပိုစကားတွေ လာမပြောနဲ့ ၊ မင်းမိတ်ဆက်မပေးချင်လည်း ရတယ်ကွ၊ နားလည်လား၊ မိုးရအတွက် ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုဘူး”

ခပ်မာမာ ဟောက်လိုက်ပေမယ့် အထင်ကြီး၍ တော့ မရပါ။

နောက်တစ်နေ့ စိတ်ပြေတာနှင့် မဒီတို့ အိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်းပါတော့သည် ။

ဒီလိုနှင့်တော့ရ တိတ်တဆိတ်လေး သဘောကျမိသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကိုမိုးရက ပြောင်ကြီးပင် သူ့ဖက်သူဦးကာ သူနှင့်ပဲ ပတ်သက်သယောင်လို ကြေညာပါတော့သည် ။

*

“ဟက်လို”

“ကိုတောရလား”

“ဗျာ . . . ဟုတ်ပါတယ်”

“မဒီပါ”

“ပြောပါ၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

သူသည် ဖုန်းထဲက နွေမဒီအသံ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးကို ချက်ချင်းလို မှတ်မိ၏။

“ရှင် ဒီနေ့ တမင်သက်သက် အားလည်း အားရဲ့ သားနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မလာဘဲ အိမ်မှာ ဘာလို့ ကုပ်နေတာလဲ၊ ညာမယ် မကြုံနဲ့ နော်၊ ကိုးမိုးရ ပြောထားပြီးသား”

တောရ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရသည် ။ မိုးရသွားမယ်ဆိုလို့ သူ မလိုက်တော့တာ၊ အခုတော့ သူ့ကိုပင် ဂျောက်တွန်းထားပါသေးလား။

“ကျွန်တော် နည်းနည်း နေမကောင်းလို့ ပါ မဒီ”

“နေမကောင်းဘူး၊ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ရှင်ညာတာမို့လား၊ မဒီ သိပါတယ်၊ မဒီကတော့ ရှင့်ကို လာစေချင်လို့ တမင်အိမ်ထိ ကိုယ်တိုင်လာဖိတ်တာပါ၊ ရှင်က တော်တော်နေနိုင်တာပဲ ကိုတောရရ

ယ် . . . မဒီ ရှင့်အကြောင်း သိပါပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် မတက်ပေမဲ့ ကိုးမိုးရလာတယ်လေ”

“မဒီက ကိုတောရကို ခင်တာ”

“ကိုမိုးရကလည်း သဘောကောင်းပါတယ်”

“မဒီသည် တစ်ယောက်ထဲ မျက်စောင်းရွယ်မိရင်း”

“သူဟာသူ သဘောကောင်းတွေ့ရော ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

“မဒီ ဘာတွေ စိတ်ဆိုးနေတာလဲ”

“ပြောရဦးမယ် သိလား၊ အခု ကိုတောရနားမှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

“မရှိပါဘူး၊ ဧည့်ခန်းမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပါ”

“ရှင့်အစ်ကိုက ဘယ်လိုတုန်း၊ မဒီနားကို သိသိသာသာ လာကပ်
တော့ အိမ်ကလူတွေတောင် ရိပ်မိကုန်တယ်။ သူနဲ့ လည်း ခင်တာ မဟု
တ်ဘဲနဲ့၊ မဒီ ခင်တာက ရှင့်ကိုပါ၊ သိရဲ့ လား”

“ကိုမိုးရလည်း ခင်လိုက်ပါ”

“မခင်ချင်ပါဘူး ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ ”

“ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေထဲမှာ ကိုမိုးရက အချောဆုံးလေ၊ အရ
ပ်လည်း မြင့်တယ်၊ ဘော်ဒီ ကလည်း မော်ဒယ်ဘိုင်းပဲ၊ မျက်နှာလည်း ချို
တယ်”

“ဟွန်း . . . မချိုပါဘူး၊ အမြင်ကပ်စရာကောင်းတာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ”

“ရှင်က ရှင့်အစ်ကို၊ ကို တော်တော်ချစ်သိလား၊ သူကတော့ ရှင့်ကို

ကွယ်ရာမှာ ဘာပြောလဲ ရှင်သိရဲ့ လား”

တောရ ဖုန်းနားထောင်ရင်း မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားရသည်။ ။

“ဘာပြောလို့ လဲ”

“ရှင်ကို လမ်းပေါ်က ကောက်ရလို့ မွေးစားထားတာတဲ့ ၊ နောက်ဆို တောရလို့ မခေါ်နဲ့ ၊ ကောက်ရလို့ ခေါ်တဲ့ ”

“ဟောဗျာ”

“မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောတာလေ”

“သူပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်”

“ရှင် . . .တကယ်”

သူ့လေသံ အပြောင်းအလဲကြောင့် မေးမိတာကိုပင် မဒီအားနာသွားရသည်။ ။ သူမ စိတ်ထဲ ကိုမိုးရ နောက်ပြောင်တယ်ပဲ ထင်တာ။

“ကျွန်တော်က လမ်းပေါ်ရောက်နေတဲ့ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ အဖေ ဒီကို ခေါ်လာပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လို့ သာ ခုလို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လာတာပါ”

“အို . . . ဟုတ်တယ်ပဲ ထားပါဦး၊ သူ ဒီလိုပြောစရာလား”

တောရသည် မိုးရ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ ။ ထိုမိန်းကလေးရှေ့မှာ သူ့ရဲ့ ဘဝအမှန်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်ရတာ မိုးရ အတော်ကြီးအားရကျေနပ်မှာ ပါ။

မဒီသာ သူ့ကို မရိုးဘူးဆိုရင် တစ်ချီတည်း စိတ်ပျက်သွားစေနိုင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းပါ။ အမှန်တရားနှင့် တိုက်ခိုက်လိုက်တာမို့ တောရမှာ ဖြေရှင်းဖို့ စကားမရှိ။ မိုးရက အမှန် အမှန်တိုင်း ပြောတာပဲလေ။

“ကိုမိုးရက ပွင့်လင်းတယ်ဗျ”

“ပွင့်လင်းရင် သူ့အကြောင်းပဲ သူပြောပေါ့”

“သူ သိပ်စကားပြောမတတ်တာမျိုးပါ”

“မပြောတတ်ရင် မပြောနဲ့ ပေါ့”

မဒီ အသံလေးက မကျေမနပ် ခံပြင်းထိရှနေပုံရ၏။ သူမက တောရ ဘာကြောင့် ရောက်မလာ သလဲဟု တဖျစ်တောက်တောက် နှုတ်ခမ်းစူ ရေရွတ်ချိန်မှာ မိုးရက ထိုအကြောင်းကို ရယ်ကျဲကျဲ ပြောခဲ့တာ။

မင်းအထင်ကြီးနေတဲ့ တောရဆိုတဲ့ ကောင်က ငါ့အဖေမွေးစားလို့ လူဖြစ်လာတာပါလို့ နှိမ်နှိမ် ချိုးချိုးနဲ့ ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဖော်ပစ်တာ မဒီ ကောင်းကောင်း သိသည် ။

ဒါပေမဲ့ မိုးရ စကားကြောင့် သူမရင်ထဲ နှမြောထိခိုက်ရတာလည်း အမှန်ပါ။ နောက်ပြောင် တာပဲ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိခဲ့ပေမယ့် ဆု တောင်းက မပြည့်။

အခု ကိုတောရက ဝန်ခံပြီပဲ။ ဒါဟာ အမှန်တရား တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း သူမ သိခဲ့ရပြီ။

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောပြော ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

“ရှင် သူ့ကို စိတ်မဆိုးဘူးလား”

“မဆိုးပါဘူး”

“ကိုတောရက တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဒီ မပြောတတ်ဘူး”

သူမက ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်၏။

“ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော့် လက်ထဲက မုန့်ကို သူလုယူသွားရင် ကျွန်တော် မငိုဘူး။ လူကြီးတွေနဲ့ လည်း မတိုင်ဘူး၊ ဒီတိုင်းပဲ သည်းခံလိုက်တာပဲ၊ ကျွန်တော့် အတွက်က ရိုးနေပါပြီ”

သူ့စကားကြောင့် မဒီရင်မှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရသည် ။ ရှင်က လွယ်လွယ် စွန့်လွှတ်နိုင် ပေမယ့် မဒီ ရင်မှာ မချိမဆန့် ခံစားရတယ် သိရဲ့လား။

မုန့်တစ်ခုနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားနုဟာ မတူညီနိုင်ဘူးလေ။ မုန့်ကို လုယူသွားတာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်မတူပါဘူး ကိုတောရရယ် . .။

မဒီ နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်ရင်း အသံတိတ်သွားရသည် ။ ကိုတောရ သဘောကိုလည်း နားလည်လိုက်မိသည် ။ သူမကတော့ ကိုတောရကို တွေ့ချင်လို့ မျှော်လင့်နေမိခဲ့တာ။ သူက ကိုမိုးရကိုပဲ လွှတ်ပြီး သူ ချန်နေခဲ့သည် ။

မဒီရဲ့ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်ချက်ကလေး ပျောက်ဆုံး သွားပြီပေါ့။ လက်မလျှော့သေးဘဲ ဖုန်းထဲက ထပ်ပြောကြည့်တော့လည်း ထိုသဘောက မပြောင်းလဲပါ။

အခုတော့ မဒီ သိပါပြီ။ သူဟာ ရဲရဲရင့်ရင့် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာမည့် သူမဟုတ်။ သူ့အစ်ကို ရှေ့မှာ အလွယ်တကူ အညံ့ခံလိုက်လျောမည့်သူ သာ ဖြစ်သည် ။ သူ့ကိုသာ ရှေ့ဆက်မျှော်လင့်ထားရင် မဒီပဲ စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲရမှာ သေချာသည် ။ မဒီသည် ရင်ထဲ မခံ မရပ်နှင့် တစ်ခွန်းတော့

ထပ်မေးမိ သည် ။

“ဒီမှာ ကိုတောရရဲ့ ၊ မုန့်ကို လုတာက ထားပါတော့၊ ရှင့် ရည်းစားကို သူလုရင်ရော”

“ကျွန်တော်မှ ရည်းစားမထားတာ”

“ထားခဲ့မိရင် ဆိုပါတော့”

“မထားသေးဘူးလေဗျာ၊ စဉ်းစားစရာမှ မလိုတာ”

“ရည်းစားဆိုလည်း ရှင်က စွန့်လွှတ် နောက်ဆုတ်နိုင်မှာ ပါ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး မဒီ”

“မဒီ သိတယ်၊ ရှင် သတ္တိ မရှိဘူး ကိုတောရ”

“ဟုတ်ရင် ဟုတ်မှာ ပါ”

သူက ဘာမှ မပြောသလို ရယ်သံနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဆို၏။ သူသာ ရင်ထဲက တကယ်ချစ်မြတ် နှိုးရင် ဒီလိုရှောင်ထွက်ဘေးဖယ်ပေးနိုင်မလား

။

တစ်နေ့ ကိုတောရ တကယ်ချစ်တတ်လာရင် သိမှာ ပါ၊ အချစ်ဆိုတာ ဒီလို လွယ်လွယ်ကလေး စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်နိုင်တဲ့ အရာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုအချိန်မှာ ကိုတောရ မချစ်တတ်သေးလို့ ပါနော်။

★